

2. Przekazywaniu podlega także teren, na którym obiekty się znajdują, o powierzchni niezbędnej do prawidłowego funkcjonowania przekazywanego obiektu.

§ 2. 1. Przekazywanie obiektów położonych na obszarze gromad następuje w trybie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie przekazywania nieruchomości rolnych i niektórych innych nieruchomości położonych na terenie gromad pomiędzy jednostkami gospodarki społecznej (Dz. U. z 1969 r. Nr 1, poz. 1) ze zmianami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia.

2. Przekazanie obiektu następuje nieodpłatnie i na własność na podstawie decyzji właściwego do spraw rolnych organu prezydium powiatowej rady narodowej, podjętej na wniosek sporządzony w formie wykazu tych obiektów przez właściwy do spraw przemysłu organ prezydium powiatowej rady narodowej, w porozumieniu z zainteresowaną organizacją spółdzielczą oraz jednostką zarządzającą obiektem.

§ 3. 1. Przekazywanie obiektów położonych na obszarze miast i osiedli następuje w trybie przepisów rozporządzenia

Rady Ministrów z dnia 31 maja 1962 r. w sprawie przekazywania terenów w miastach i osiedlach (Dz. U. z 1969 r. Nr 3, poz. 19) ze zmianami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia.

2. Przekazanie obiektu następuje na podstawie decyzji właściwego do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej organu prezydium powiatowej rady narodowej, podjętej na wniosek sporządzony w formie wykazu tych obiektów przez właściwy do spraw przemysłu organ prezydium powiatowej rady narodowej, w porozumieniu z zainteresowaną organizacją spółdzielczą oraz jednostką zarządzającą obiektem.

§ 4. Organizacje spółdzielcze przejmujące obiekty zwalniają się od opłat przewidzianych:

- 1) w § 11 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 rozporządzenia wymienionego w § 2 ust. 1,
- 2) w § 19 ust. 1, § 21 ust. 1 oraz w § 23 pkt 2 i 3 rozporządzenia wymienionego w § 3 ust. 1.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

180

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 lipca 1971 r.

w sprawie określenia kopalni, których wydobywanie podlega prawu górnictwu oraz w sprawie wydobywania kopalni przez posiadacza gruntu na własne potrzeby.

Na podstawie art. 1 ust. 4 i art. 6 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnictwa (Dz. U. z 1961 r. Nr 23, poz. 113) zarządza się, co następuje:

§ 1. Prawu górnictwu podlega na całym obszarze Państwa wydobywanie następujących kopalni:

- 1) kopaliny stanowiące surowce energetyczne, a mianowicie:
 - a) węgiel kamienny i węgiel brunatny,
 - b) bituminy: gaz ziemny, ropa naftowa, łupki bitumiczne, wosk ziemny i asfalt naturalny;
- 2) kopaliny stanowiące surowce metaliczne w stanie rodzimym lub jako rudy metali żelaznych i staliwnych, z wyjątkiem rud darniowych, rudy metali nieżelaznych, metali lekkich, pierwiastków rzadkich i rozproszonych, pierwiastków promieniotwórczych i metali szlachetnych;
- 3) kopaliny stanowiące surowce chemiczne: sól kamienna, sole potasowo-magnezowe, siarka rodzima, anhydryt, baryt, fluoryt, fosforyt, piryt;
- 4) kopaliny skalne:
 - a) skały zwięzłe,
 - b) skały ilaste: kaoliny, ochry, ily ogniotrwałe, bentonity, surowce ilaste mające zastosowanie w przemyśle ceramiki szlachetnej, w przemyśle ceramiki budowlanej do wyrobów cienkościennych oraz w przemyśle cementowym i w produkcji ceramicznych kruszyw lekkich,
 - c) skały okruczowe: piaski szklarskie, piaski formierskie, piaski podsadzkowe i kruszywa naturalne w złożach łądowych,
 jeżeli potrzeby gospodarki narodowej wymagają, aby wydobywanie określonego złoża kopaliny podlegało przepisom prawa górnictwa;
- 5) bursztyn, kamienie szlachetne i półszlachetne, jeżeli potrzeby gospodarki narodowej wymagają, aby wydobywanie określonego złoża kopaliny podlegało przepisom prawa górnictwa;
- 6) wody mineralne, gazy i peloidy uznane za lecznicze;
- 7) solanki nadające się do otrzymywania z nich związków chemicznych.

§ 2. 1. Prezes Centralnego Urzędu Geologii w porozumieniu z Prezesem Wyższego Urzędu Górniczego stwierdza, czy potrzeby gospodarki narodowej wymagają, aby wydobywanie kopaliny wymienionej w § 1 pkt 4 i 5 z określonego złoża podlegało prawu górnictwu, oraz czy solanki z danych złóż nadają się do otrzymywania z nich związków chemicznych (§ 1 pkt 7).

2. Stwierdzenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na podstawie dokumentacji geologicznej zasobów złoża, wymaganej przepisami prawa geologicznego na wniosek zainteresowanego ministra (kierownika urzędu centralnego, zarządu centralnego związku spółdzielni).

3. Wniosek o stwierdzenie określone w ust. 1 powinien być złożony w każdym wypadku zamierzonej eksploatacji złoża danej kopaliny.

§ 3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Prezesem Wyższego Urzędu Górniczego stwierdza, czy wody mineralne, gazy i peloidy (§ 1 pkt 6) z określonych złóż są lecznicze.

§ 4. 1. Posiadacz gruntu może w jego granicach wydobywać bez zezwolenia na własne potrzeby, sposobem odkrywkowym i bez użycia materiałów wybuchowych, węgiel brunatny i kopaliny skalne, podlegające prawu górnictwu.

2. Jeżeli dla danej kopaliny został utworzony obszar górniczy, wydobywanie, o którym mowa w ust. 1, w granicach obszaru górniczego, może się odbywać wyłącznie za zgodą przedsiębiorstwa górniczego uprawnionego do wydobywania kopaliny ze złoża.

3. Przez wydobywanie kopaliny na własne potrzeby należy rozumieć wydobywanie jej w celu zaspokojenia potrzeb posiadacza gruntu i zamieszkałej z nim rodziny oraz na cele społeczne bez prawa sprzedaży.

§ 5. 1. Posiadacz gruntu wydobywający kopaliny stosownie do § 4 obowiązany jest zabezpieczyć miejsce wydobywania w sposób zapewniający bezpieczeństwo życia i zdrowia ludzkiego.

2. O zamierzonym przystąpieniu do wydobywania kopaliny posiadacz gruntu obowiązany jest zawiadomić biuro gromadzkiej rady narodowej.

3. Biuro gromadzkiej rady narodowej wydaje w razie potrzeby decyzję, określającą sposób i termin wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1.

§ 6. 1. Biuro gromadzkiej rady narodowej zawiadamia właściwy do spraw przemysłu organ prezydium powiatowej rady narodowej o wydobywaniu kopaliny na własne potrzeby przez posiadacza gruntu, jeżeli tego wymagają szczególnie względy bezpieczeństwa albo ochrony złoża lub istniejących stosunków wodnych.

2. Właściwy do spraw przemysłu organ prezydium powiatowej rady narodowej wydaje w razie potrzeby decyzję w sprawie zastosowania odpowiednich środków zabezpieczających miejsce wydobywania w sposób zapewniający bezpieczeństwo życia i zdrowia ludzkiego, a także może zakazać wydobywania kopaliny.

§ 7. 1. Przepisy § 5 ust. 2 i 3 oraz § 6 ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie do:

- 1) właściwego do spraw przemysłu organu prezydium miejskiej, a w mieście podzielonym na dzielnice — dzielnicowej rady narodowej, jeżeli wydobywanie kopaliny odbywa się na obszarze miasta,
- 2) właściwego organu prezydium rady narodowej osiedla, jeżeli wydobywanie kopaliny odbywa się na obszarze osiedla.

2. Przepisy § 6 dotyczące właściwego do spraw przemysłu organu prezydium powiatowej rady narodowej mają

odpowiednie zastosowanie do właściwego do spraw przemysłu organu prezydium miejskiej rady narodowej w mieście stanowiącym powiat oraz dzielnicowej rady narodowej w mieście wyłączonym z województwa, jeżeli wydobywanie kopaliny odbywa się na obszarze miasta.

§ 8. 1. Nie wymaga stwierdzenia w trybie § 2 rozporządzenia, że wydobywanie kopaliny wymienionej w § 1 pkt 4 podlega prawu górnictwu, jeżeli na podstawie dotychczasowych przepisów stwierdzono, że dana kopalina nadaje się do technicznego zastosowania lub do przeróbki bądź że złoże kopaliny jest przydatne do przemysłowej eksploatacji w rozmiarach przekraczających miejscowe potrzeby.

2. Nie wymaga stwierdzenia w trybie § 3 rozporządzenia, że kopalina wymieniona w § 1 pkt 6 z określonego złoża jest lecnicza, jeżeli zostało to stwierdzone na podstawie dotychczasowych przepisów.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 marca 1962 r. w sprawie określenia kopaliny, których wydobywanie podlega prawu górnictwu, oraz w sprawie wydobywania kopaliny przez posiadacza powierzchni gruntu na własne potrzeby (Dz. U. Nr 19, poz. 80).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *J. Mitre*
Wiceprezes Rady Ministrów

181

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 23 czerwca 1971 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie odszkodowania za przejęte na własność Państwa tereny budowlane oraz zbywania działek budowlanych na obszarach wsi.

Na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o terenach budowlanych na obszarach wsi (Dz. U. z 1969 r. Nr 27, poz. 216) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 20 sierpnia 1970 r. w sprawie odszkodowania za przejęte na własność Państwa tereny budowlane oraz zbywania działek budowlanych na obszarach wsi (Dz. U. Nr 22, poz. 183) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej w wypadkach uzasadnionych względami gospodarczymi, a w szczególności w celu poprawy warunków mieszkaniowych ludności lub skrócenia dojazdów do pracy, może zezwolić na sprzedaż działek budowlanych w

określonych miejscowościach innym grupom osób niż wymienione w ust. 1. Wydanie zezwolenia nie może naruszyć przepisów o ochronie użytków rolnych.”

2) w § 9 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W razie sprzedaży mieszkaniowych działek budowlanych z budynkami właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej może przedłużyć okres spłaty należności za taką działkę do 30 lat i zmniejszyć oprocentowanie do 1% w zależności od wartości sprzedawanych budynków.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie jednego miesiąca od ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: *J. Okuniewski*

182

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 16 czerwca 1971 r.

w sprawie dopuszczalności użycia przez funkcjonariuszy Służby Więziennej broni oraz stosowania siły fizycznej i szczególnych środków bezpieczeństwa.

Na podstawie art. 214 Kodeksu karnego wykonawczego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Użycie broni przez funkcjonariusza Służby Więziennej, zwanego dalej „funkcjonariuszem”, może nastąpić podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych:

1) w obronie własnej oraz w celu odparcia bezpośredniego i gwałtownego zamachu na życie innej osoby,

2) przeciwko napastnikowi, którego zachowanie wskazuje na bezpośrednie niebezpieczeństwo użycia broni lub innego niebezpiecznego narzędzia,

3) przeciwko napastnikom, którzy zbiorowo usiłują przemocą wtargnąć na teren zakładu karnego, aresztu śledczego lub ośrodka przystosowania społecznego albo przeciwko napastnikowi, który usiłuje przemocą rozbroić,